

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoEk/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118274667
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118274667.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Jána Auxta, v exekučnej veci oprávneného: L. U. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. XX/X, XXX XX M., právne zastúpený Mgr. Martinom Kiricom, advokátom, Mostná 42, 949 01 Nitra. proti povinnému: T. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX W. G. XXX, o vymożenie 27.449,11 Eur s príslušenstvom, exekúcia vedenom súdnym exekútorom JUDr. Ivetou Ailerovou, Exekútorský úrad Levice, Mlynská 3, 934 01 Levice, o návrhu G. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX W. G. XXX, na vylúčenie veci z exekúcie, o odvolaní U. Q. proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 57Ek/780/2018 zo dňa 28. 10. 2019, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 28. 10. 2019 sp. zn. 57Ek/780/2018 p o t v r d z u j e .

II. U. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX W. G. XXX, je p o v i n n ý zaplatiť oprávnenému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo aj „exekučný súd“) výrokom I. návrh U. Q. na vylúčenie nehnuteľností parcely registra „C“ parc. č. X/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 354 m² a rodinný dom súp. č. XXX na parcele č. X/X, zapísané na LV č. XXXX, k. ú. B. M. F., z exekúcie vykonávanej Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 57Ek/780/2018, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ivetou Ailerovej pod sp. zn. 402EX 316/18 zamietol. Výrokom II. súd prvej inštancie rozhodol tak, že oprávnenému priznal voči tretej osobe U. Q. náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že návrhom doručeným exekučnému súdu dňa 07. 05. 2018 sa začalo exekučné konanie proti povinnému T. L. o vymożenie 27.449,11 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 7C/103/2012 - 361 zo dňa 03. 10. 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra č. k. 5Co/14/2017 - 416 zo dňa 14. 02. 2018. Exekučný súd dňa 13. 04. 2018 vydal poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Ivetu Ailerovú, u ktorej je exekúcia vedená pod sp. zn. 402EX 316/18. Dňa 26. 06. 2019 povinný súdnemu exekútorovi predložil podanie označené ako „Oznámenie“, v ktorom uviedol, že vzhľadom k tomu, že podľa právoplatne uzavretej nájmovej zmluvy z roku 2009 nemá ako majiteľ a aj prenajímateľ právo vstupovať na nehnuteľnosť počas doby nájmu, a preto nevie a nemôže poskytnúť exekútorскому úradu súčinnosť pri oceňovaní. Dňa 17. 07. 2019 tretia osoba U. Q. doručil súdnemu exekútorovi podanie označené ako „Námietky voči exekúcii“, ktoré súd podľa obsahu posúdil ako návrh na vylúčenie veci z exekúcie. V ďalšom odôvodnení uznesenia exekučný súd poukázal na ust. § 44 ods. 1 Exekučného poriadku (ďalej len „EP“) ods. 2 a 5 EP a ďalej na ust. § 51, § 126 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 603 ods. 2 OZ a § 680 ods. 2, 3 OZ. Uviedol, že v predmetnej exekučnej veci tretia osoba - p. U. Q. vzniesol námietku neprípustnosti exekúcie jednak z dôvodu nájmovej zmluvy a jednak z dôvodu zmluvného

predkupného práva. Súd prvej inštancie však dospel k záveru, že ani nájomné právo a ani zmluvné právo tretej osoby užívať vec, a tiež ani zmluvné predkupné právo tretej osoby k veci, ktorá je predmetom exekúcie, nie sú prekážkou vedenia exekúcie. Pokiaľ ide o dôvod neprípustnosti exekúcie z dôvodu nájomného práva, rozhodovacia prax súdov, teória ako aj odborná literatúra, sú za jedno v tom, že nájomné právo tretej osoby k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom exekúcie, nie je právom, ktoré nepripúšťa exekúciu. Exekúciou a vydražením nehnuteľností sa právne postavenie nájomcu ako tretej osoby, ktoré vyplýva z nájomného vzťahu, nezmení, čo vyplýva z občianskoprávnej zásady, že zmenou vlastníctva k prenajatej veci sa neruší nájomný pomer k tejto veci. Súčasne nájomcovi nesvedčí ani ochrana ako vlastníkovi veci v zmysle § 126 ods. 2 OZ, pretože § 126 ods. 2 OZ priznáva tomu, kto má oprávnenie vec u seba, nie rovnakú, ale len obdobnú ochranu ako vlastníkovi veci, napr. právo ochrany pred neoprávnenými zásahmi do užívania predmetu nájmu, právo na vydanie predmetu nájmu v prípade neoprávneného užívania treťou osobou a podobne. Právo na ochranu sa teda v zmysle § 126 ods. 2 OZ priznáva nájomcovi v prípade, ak tretia osoba neoprávnenne zasahuje do jeho práva na nájom nehnuteľností. Toto právo ochrany podľa Občianskeho zákonníka, obdobné ako u vlastníka veci, však nemožno stotožňovať s právom vlastníka domáhať sa jej vylúčenia z exekúcie. Vzhľadom na uvedené námietka U. Q. o neprípustnosti exekúcie z dôvodu nájomného vzťahu neobstojí. Pokiaľ ide o druhý dôvod neprípustnosti exekúcie z dôvodu zmluvného predkupného práva, ktoré má vyplývať z článku V bod 3 Zmluvy o nájme, exekučný súd konštatoval, že zmluvné predkupné právo, ktoré je dohodnuté ako relatívne (osobné) právo (in personam) sa pri dražbe exekvovanej veci nezohľadňuje. Je tomu tak podobne ako u už popísaného nájomného práva, pri ktorom oprávnenie z daného práva sa taktiež neviaže na samotnú vec, ktorá je predmetom exekúcie, ale oprávnenie smeruje voči subjektu, s ktorým bolo predmetné právo dojednané. Pokiaľ teda pri predkupnom práve s obligačnými účinkami oprávnená osoba z predkupného práva nevyužije svoje právo na kúpu veci, tak zmluvné predkupné právo ako také prevodom vlastníckeho práva na inú osobu zaniká. V zmysle predloženej zmluvy o nájme išlo výlučne o vzťah medzi dvoma subjektmi, t. j. nájomcom U. Q., ako oprávneným z predkupného práva a prenajímateľom p. L. L., ako povinným z predkupného práva, ktorý vo vzťahu k tretím osobám zanikol okamihom prevodu vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam, keďže samotný záväzok účastníkov zmluvy mal len záväzkovo-právny vzťah a nie vecno-právny charakter, platil iba medzi zmluvnými stranami a tretie osoby nezaväzoval. Preto neobstojí ani námietka p. U. Q. o neprípustnosti exekúcie z dôvodu zmluvného predkupného práva. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že navrhovateľ v danej veci - p. U. Q. (tretia osoba) nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností, čo ani sám netvrdil. Zároveň ani práva, ktoré označil v námietke neprípustnosti exekúcie, nie sú takými právami, ktoré by exekúciu nepripúšťali a nakoľko skutkové tvrdenia medzi oprávneným a podávateľom námietky neboli sporné a vo veci išlo iba o jednoduché právne posúdenie veci súd rozhodol tak, že návrh na vylúčenie nehnuteľností z exekúcie zamietol. Vo vzťahu k náhrade trov konania, ktoré vznikli s podaním námietky neprípustnosti exekúcie treťou osobou, exekučný súd skonštatoval, že Exekučný poriadok upravuje otázku náhrady trov exekúcie iba medzi účastníkmi exekúcie definovanými v § 35 ods. 1 Exekučného poriadku. Exekučný súd konštatoval, že i v prípadoch obdobne ako v klasických incidenčných sporoch je nutné pri rozhodovaní o trovách konania a náhrade trov subsidiárne v zmysle § 200 Exekučného poriadku aplikovať zásady a právnu úpravu, týkajúcu sa trov konania z Civilného súdneho poriadku (ďalej len „CSP“). Preto súd podľa § 255 ods. 1 CSP priznal oprávnenému ako úspešnému účastníkovi konania o námietke neprípustnosti exekúcie voči tretej osobe náhradu trov konania v plnom rozsahu (rozsahu 100 %), o výške ktorých bude v súlade s ust. § 262 CSP rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie o námietke neprípustnosti exekúcie končí.

2. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie U. Q., t. j. tretia osoba, ktorá navrhla vylúčenie vecí z exekúcie. Uviedol, že uvedeným návrhom sa domáhal vylúčenia vecí z exekúcie, a to nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. E. M. F., zapísané na LV č. XXXX, zastavané plochy a nádvoria a rodinného domu súp. č. XXX. Uvedené nehnuteľnosti získal sčasti dedením a sčasti odkúpením spoluvlastníckych podielov od súrodencov. Neskôr tieto nehnuteľnosti daroval manželovi svojej dcéry, ktorý sa zaviazal prenechať mu jeho majetok na doživotné užívanie s predkupným právom späťnej kúpy za symbolickú cenu, keďže predmetné nehnuteľnosti boli majetkom rodiny navrhovateľa už dlhý čas. To, že navrhovateľ užíva predmetné nehnuteľnosti nepretržite potvrdila i súdna exekútorka. O prevode darovaných nehnuteľností a ich prevode na tretiu osobu sa navrhovateľ dozvedel až v súvislosti exekučným konaním 402Ex 316/18 proti povinnému T. G.. O zámere predat' darované nehnuteľnosti ho nikto neupovedomil a ani mu neponúkol predmetné nehnuteľnosti na odkúpenie, tak ako bolo dojednané v nájomnej zmluve. Odvolateľ má zato, že tým, že mu nebolo ponúknuté využitie jemu prislúchajúceho predkupného práva, došlo k závažnému porušeniu zmluvného

vzťahu, nakoľko on sám by nikdy nesúhlasil s prevodom na tretiu osobu a určite by svoje predkupné právo uplatnil. Taktiež má zato, že pokiaľ by bývalý zať navrhovateľa bol konal podľa dohodnutých zmluvných práv, nehnuteľnosti by sa nikdy nedostali do vlastníctva povinného v exekúcii a nemohli by tak byť ani predmetom exekúcie. Nedošlo by k zániku dohodnutého predkupného práva alebo by nehnuteľnosti boli v spätnom vlastníctve navrhovateľa. To, že došlo k nadobudnutiu vlastníctva povinného na základe porušenia záväzkovo-právneho vzťah, je vadou kvôli ktorej nemohlo dôjsť k právoplatnému nadobudnutiu vlastníctva povinného. I v bode 25 uznesenia bolo konštatované, že pokiaľ oprávnená osoba z predkupného práva nevyužije svoje právo na kúpu veci, tak zmluvné predkupné právo ako také prevodom vlastníckeho práva na inú osobu zaniká. Vzhľadom k tomu, že predkupné právo navrhovateľovi nikdy nebolo ponúknuté a nikdy ho teda ani neodmietol, má zato, že jeho predkupné právo nezaniklo a stále trvá. S poukazom na uvedené dôvody má odvolateľ zato, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, posúdil stav len z predloženej nájomnej zmluvy a návrhu na zastavenie exekúcie a nie z celkového posúdenia veci. Vzhľadom na uvedené navrhol a žiadal, aby Okresný súd Banská Bystrica v zmysle § 44 zákona č. 233/1995 vyzval osobu navrhovateľa, aby do 30 dní od doručenia výzvy na uplatnenie práva na vylúčenie veci na všeobecnom súde oprávneného z exekúcie 402Ex 316/18.

3. K odvolaniu U. Q. voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica dňa 28. 10. 2019 sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril oprávnený. Uviedol, že podstatnú časť svojho odvolaniu U. Q. venuje „historickým súvislostiam“, ktorými sa snaží dať rámec zjavne antedatovanej nájomnej zmluve so zriadením predkupného práva k nehnuteľnostiam. Táto zmluva sa objavila až v momente začatia exekúcie predajom dotknutých nehnuteľností, za účelom znemožnenia, aby sa nehnuteľná vec podliehajúca exekúcii spísala a odhadla, kvôli čomu bolo i podané trestné oznámenie. Odhliadnuc od týchto skutočností oprávnený poukázal na to, že plynie už tretí rok exekučného konania, počas ktorého povinný T. L. v koordinácii s tretími osobami, rôznymi námietkami a obštrukciami marí ďalší postup exekúcie predajom nehnuteľností (dvoch rodinných domov s príslušenstvom) v jeho vlastníctve. Samotná námietka tretej osoby - U. Q. sa v exekučnom konaní rieši od júla 2019 ako návrh na vylúčenie veci z exekúcie. Námietka, resp. domnienka tretej osoby U. Q. nie je právne relevantná, pretože obdobnou situáciou sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý skonštatoval v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 7/1999 (R 30/2000), že pokiaľ medzi prenajímateľom nebytových priestorov a ich nájomcom bolo predkupné právo dohodnuté len ako záväzkovo-právny vzťah, ktorý nemá vecnoprávnu povahu, kúpna zmluva medzi prenajímateľom (vlastníkom nehnuteľnosti, v ktorej sa prenajaté nehnuteľnosti nachádzajú) a treťou osobou nie je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Nedodržanie takéhoto záväzku prenajímateľom by však nájomcovi mohlo zakladať len nárok na náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka.

Keďže iné argumenty v rámci svojho odvolania U. Q. neuvádza, odvolacím dôvodom je podľa neho v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ CSP to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a v zmysle § 365 ods. 1 písm. g/ CSP to, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Žiadne ďalšie prípustné prostriedky procesnej obrany však odvolateľ v odvolaní neoznačil. S obsahom skôr predloženej nájomnej zmluvy z roku 2009 sa už prvoinštančný súd oboznámil, a po adekvátnom právnom posúdení vec vyhodnotil tak, že tretia osoba nepreukázala ku dňu podania námietok v zmysle § 44 Exekučného poriadku existenciu predkupného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve povinného, z ktorého by bol zaviazaný povinný voči tretej osobe a ktoré by vylučovalo exekúciu. Samotnú existenciu nájomného práva tretej osoby nemožno považovať za iné právo k dotknutej veci vylučujúce exekúciu. Je tak zrejmé, že obsahom odvolania je len prezentovanie odlišného právneho názoru na právne posúdenie veci, navyše bez jediného odkazu na to, v čom konkrétne vidí odvolateľ nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie. Na rozdiel od podaného odvolania, je napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie presvedčivo zdôvodnené. Navyše k uvedenej otázke existuje i ustálená judikatúra najvyšších súdnych autorít. Z uvedeného dôvodu oprávnený navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a zároveň uplatnil voči tretej osobe - U. Q. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. K vyjadreniu oprávneného sa podaním doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 01. 06. 2020 vyjadril U. Q. - tretia osoba navrhujúca vylúčenie veci z exekúcie. Uviedol, že nie je pravdou tvrdenie oprávneného, že v odvolaní neuviedol žiadne ďalšie prípustné prostriedky procesnej obrany. V odvolaní uviedol, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Taktiež zotrval na tom, že

prvostupňový súd dospel na základe jednoduchého právneho posúdenia veci k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo mu dáva možnosť na celkovom posúdení veci na príslušnom súde v konaní o vylúčení veci z exekúcie. K samotnej nájomnej zmluve uviedol, že táto nie je verejnou listinou, preto sa nemala čo objavovať, nakoľko ju on sám mal uloženú doma a nebolo potrebné ju zverejňovať. Zotrval na tom, aby Okresný súd Banská vyzval jeho osobu aby do 30 dní od doručenia výzvy na uplatnenie práva na vylúčenie veci na všeobecnom súde oprávneného z exekúcie 402Ex316718.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario a uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo spolu s odvolaním a jeho dôvodmi dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a za správne a dostačujúce považuje tiež dôvody uvedené v odôvodnení napadnutého odvolania. V súdnej veci súd prvej inštancie, exekučný súd rozhodoval o návrhu tretej osoby U. Q. na vylúčenie veci - nehnuteľností z exekúcie, kedy navrhovateľ ako dôvod pre vylúčenie veci z exekúcie uviedol existujúcu nájomnú zmluvu k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom exekúcie, reálne užívanie nehnuteľnosti jeho osobou a zároveň svoj návrh dôvodil v uvedenej zmluve obsiahnutom dojednaní o zmluvnom predkupnom práve, ktoré bolo dohodnuté v prospech nájomcu - U. Q., ako právo osobné (in personam).

9. Odvolací súd poukazuje predovšetkým na odvolateľom uplatnený odvolací dôvod, keď v podanom odvolaní U. Q. uvádza, že „sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany, alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené“. Uvedené by mohlo zodpovedať odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP, podľa ktorého odvolacieho dôvodu zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. I napriek takto vznesenej odvolacej námietke, odvolateľ v podanom odvolaní nepredkladá a ani súdu neoznačuje žiadne ďalšie prostriedky procesnej obrany a nesúhlasne hodnotí len prijatý právny záver konštatovaný súdom prvej inštancie v súdnej veci.

10. V podanom odvolaní je tak namietané podľa odvolateľa nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a uvedené nenapĺňa predpoklad odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. g/ CSP tak, ako to namietal odvolateľ. Odvolateľ opätovne poukázal na uzavretú nájomnú zmluvu z roku 2009 a ním tvrdené právne účinky z nej vyplývajúce. Uvedená nájomná zmluva však už bola predmetom posúdenia súdom prvej inštancie, ktorý z uvedeného vyvodil a riadne odôvodnil právny záver obsiahnutý v odôvodnení odvolaním napadnutého uznesenia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje a uvedené vyhodnotil ako rozhodnutie vecne správne. Vecnú správnosť uvedeného posúdenia potvrdzuje i ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, prezentovaná i v rozhodnutí zverejnenom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov SR ako R30/2000, ktorým bola vyslovená právna veta: „Pokiaľ medzi prenajímateľom nebytových priestorov a ich nájomcov bolo predkupné právo dohodnuté len ako záväzkovo-právny (obligačný) vzťah, ktorý nemá vecnoprávnu povahu, kúpna zmluva medzi prenajímateľom (vlastníkom nehnuteľnosti), v ktorej sa prenajaté nehnuteľnosti nachádzajú) a treťou osobou nie je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Nedodržanie takéhoto záväzku prenajímateľom by však nájomcovi mohlo zakladať len nárok na náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka“. I s poukazom na uvedenú judikatúru v predmetnej otázke súd prvej inštancie dospel k správne záveru o tom, že zmena vlastníka veci (nehnuteľnosti) v prípade dojednaného predkupného práva ako práva obligačného, nemá nijaký vplyv na vedenie exekúcie a nie je dôvodom pre vylúčenie veci z exekúcie, nakoľko dohoda o predkupnom majúca charakter záväzkovo - právneho vzťahu, zaväzuje len konkrétne zmluvné strany a nemá právne účinky smerom k tretím osobám. V zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu sa odvolateľ ako uvedená dotknutá osoba má právo domáhať voči druhému účastníkovi zmluvného vzťahu náhrady škody v zmysle § 420

Občianskeho zákonníka, ale nemôže úspešne žiadať o vylúčenie veci z exekúcie, keďže uvedené obliagačné právo nie je právom vylučujúcim exekúciu. V tejto časti tak odvolací súd vyhodnotil odvoláciu námietku tretej osoby ako nedôvodnú.

11. Rovnako v zhode so záverom súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že nájomné právo tretej osoby k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom exekúcie, nie je právom, ktoré by nepripúšťalo exekúciu. Exekúciou a prípadným vydražením nehnuteľnosti sa právne postavenie nájomcu (tretej osoby) vyplývajúce z nájomného vzťahu, nemení. Prípadný vydražiteľ je povinný bez započítania na najvyššie podanie prevziať vecné bremená a nájomné práva. Reálne užívanie predmetnej nehnuteľnosti, ani zmluvný nájomný vzťah, tvrdený a preukazovaný odvolateľom, nie je právne relevantný pre vedenie exekúcie a nie je zákonným dôvodom pre vylúčenie veci (nehnuteľnosti) z exekúcie. I v tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne.

12. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie v jeho meritórnom výroku potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne.

13. Ako výrok závislý preskúmal odvolací súd i výrok o trovách, ktoré vznikli v súvislosti s konaním o návrhu na vylúčenie veci z exekúcie. Vzhľadom na skutočnosť, že v tomto konaní v rámci exekučného konania, tretia osoba, ktorá navrhovala vylúčenie veci z exekúcie, nebola procesne úspešná ani sčasti, a teda jej návrhu nebolo vyhovené ani čiastočne, správne je rozhodnutie súdu prvej inštancie obsiahnuté vo výroku II. uznesenia, ktorým bola oprávnenému, ako procesne úspešnému účastníkovi konania, priznaná náhrada trov konania v celom rozsahu, t. j. v rozsahu 100 %. Z dôvodu vecnej správnosti odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne i vo výroku II. o trovách konania.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním tretej osoby, ktorá navrhovala vylúčenie veci z exekúcie, odvolateľ nebol úspešný ani sčasti a procesný úspech v odvolacom konaní tak v celom rozsahu prináleží oprávnenému, ktorý sa k podanému odvolaniu i vyjadroval prostredníctvom svojho právneho zástupcu. V súvislosti s odvolacím konaním týmto spôsobom oprávnenému i reálne vznikli trovy, a preto odvolací súd uložil U. Q. z dôvodu procesného neúspechu v odvolacom konaní v celom rozsahu povinnosť zaplatiť oprávnenému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

15. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).